

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.331 van 9 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine met vaste verblijfplaats in Nasyrkort (Ingoesjetië).

Van 1996 tot 1999 gaf u Arabische koranles aan de koranschool “Imam El Ghazeli” in Nasyrkort. U was er toen ook directeur. Vanaf 1999 begon ook uw broer Ahmed hier te werken. Sinds dat jaar tot januari 2006 werkte u er enkel nog als directeur. Nadien was u niet langer verbonden aan de school. U werkte toen als hulp van de imam en verbond mensen in het islamitische huwelijk.

In juni 2004 werden er een aantal aanslagen gepleegd in Nazran op politieposten.

Op 5 juli 2004 vielen gewapende mannen in camouflage-uniform uw woning in Nasyrkort binnen. U werd samen met uw broers Zaur en Ahmed opgepakt en meegenomen naar een onbekende plaats. Daar werd u ondervraagd en mishandeld. U werd ervan beschuldigd de rebellen geholpen te hebben bij de aanslagen. Op 11 juli werden jullie vrijgekocht en vrijgelaten.

U was erg gewond en werd gedurende een maand thuis verzorgd door een familielid van uw vader die neuroloog was. Uw broer Ahmed onderging een medische behandeling in Piatigorsk.

Later diende u een klacht in bij de republikeinse en regionale rechtbank in Nazran. Er werd geen gevolg aan gegeven.

In 2005 verhuisde u met uw echtgenote naar uw eigen huis in Nazran.

Op 22 februari 2007 ging u naar uw vader. U bleef er overnachten. Op 23 februari 2007, rond 6u 's morgens, vielen Russischsprekende gemaskerde mannen in camouflageuniform de woning van uw vader binnen. U en uw broer Ahmed werden meegenomen naar een onbekende plaats. In een kelder werd u geslagen en mishandeld. Gedurende 24 uur werd u daar vastgehouden. Op 24 februari tegen 4-5 uur 's avonds werden jullie geboeid en met een zak over jullie hoofd in een wagen gezet en later overgeplaatst in de wagen van Abu Elmurziyev, een vriend van u en medewerker van de politie.

U dook vervolgens onder bij uw grootmoeder in Malgobek. Uw broer hield zich sinds toen schuil bij uw oudste zus, Leila, in Nasyrkort.

Op 25 februari 2007 werd in jullie huis in Nazran een huiszoeking gehouden door gemaskerde mannen. Ze vroegen naar u en bedreigden uw vrouw, Beshtoyeva Zarema (OV 6.204.862).

Diezelfde dag werd ook bij uw ouders en bij Abu een huiszoeking uitgevoerd. Abu verdween spoorloos.

Uw echtgenote verbleef daarna afwisselend bij haar ouders thuis en bij uw ouders.

Op 2 januari 2008 werd uw huis beschoten door onbekenden.

U besloot het land te verlaten en vertrok op 7 januari 2008 richting België, waar u op 14 januari 2008 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten.

U bent niet in het bezit van een Russisch paspoort."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing vangt aan als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie diende te ontvluchten omdat u er door uw functie als predikant en als gewezen directeur van een islamitische koranschool van verdacht werd mensen aan te zetten om te vechten tegen Rusland en de autoriteiten.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u uw problemen niet aannemelijk kon maken, noch aan de hand van uw verklaringen, noch aan de hand van de door u voorgelegde documenten.

Vooreerst bent u er immers niet in geslaagd enig document neer te leggen waaruit een duidelijk bewijs of een onmiddellijke verwijzing kon blijken naar de door u aangehaalde problemen.

Zo legde u een werkattest neer waaruit enkel kan afgeleid worden dat u als directeur werkzaam was in de “Medres” (koranschool) in Nasyrkort, van 1996 tot 2006. Uit dit document blijkt verder geen enkele directe verwijzing naar de problemen die u door deze tewerkstelling zou ondervonden hebben.

Bovendien dient gewezen te worden op de geringe bewijswaarde van dit document, aangezien het hier slechts een kopie betreft, zonder vermelding van de datum van opstelling van het document. U weet niet waar het originele exemplaar zich bevindt. U zegt dat het weg is en dat u deze kopie van uw moeder hebt gekregen (CGVS p.5).

Voorts kon u ook geen enkel bewijs neerleggen van de klacht die u verklaarde samen met uw broer ingediend te hebben na uw detentie in 2004 bij de republikeinse en regionale rechtbank van Nazran.

Inzake de convocaties die u voorlegde van de GOVD in Nazran, dient opgemerkt te worden dat ook hieruit nergens enige verwijzing kon afgeleid worden naar de door u aangehaalde problemen, noch naar de strafzaak waarvoor u als beschuldigde werd opgeroepen.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van deze convocaties in twijfel getrokken door enkele vaststellingen die hieromtrent gedaan werden. Zo werd, na een grondige vergelijking van de convocaties die zowel u als uw broer neerlegden, vastgesteld dat u en uw broer Ahmed door exact dezelfde instantie werden opgeroepen, meerbepaald door de GOVD politiedienst in Nazran.

Gelet op deze vaststelling en op het feit dat twee van de drie convocaties van Ahmed op bijna dezelfde dag, in dezelfde maand en hetzelfde jaar werden opgesteld als twee van uw convocaties, is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat de vorm van de gebruikte convocaties die uw broer neerlegde niet overeenstemt met de vorm van de door u voorgelegde convocaties. Zo werd opgemerkt dat de naam van het document bovenaan, meerbepaald ‘bijlage 54’ (prilozhenie 54), op een andere plaats staat. Verder ontbreekt op de convocaties van uw broer Ahmed de vermelding ‘datum en uitgaand nummer’ (data, iskhodiashy nomer) en het telefoonnummer van de dienst (22-70-15). Voorts wordt een ander huisnummer vermeldt in het adres van de politiedienst (nummer 33 tegenover nummer 35) en verschilt de naam van de persoon door wie u wordt opgeroepen, ofschoon het hier duidelijk om de persoon gaat met de functie van ‘Kapitein van Justitie’. In het geval van Ahmed luidt de naam van deze persoon “Kotoev”, terwijl de naam die voor dezelfde functie op uw convocatie vermeld staat ‘Tutaev’ luidt. Tenslotte werd in één van de convocaties die u voorlegde nog vastgesteld dat er op de plaats voorzien voor de vermelding van de manier waarop de convocatie werd toegestuurd, verkeerdelijk ‘als beschuldigde’ (obviniatelno) staat vermeld, in plaats van ‘per post’ (potshtoi), zoals dit te lezen staat op de andere convocaties die door jullie werden voorgelegd.

Door bovenstaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van de door u neergelegde documenten ter staving van uw vervolging in de Russische Federatie op ernstige wijze aangetast en dient bijgevolg ook aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten zelf getwijfeld te worden.”

3.2. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift van 7 juli 2008 gelden dat hij al de documenten heeft bijgebracht die hij kon bijbrengen.

Hij verklaart dat “het is evident dat de school de link niet onmiddellijk kan en mag leggen met de incidenten” en dat “men vergeet blijkbaar dat men in Ingoesjetië niet met het gestructureerde rechtsstelsel zit zoals in België waar men van klachten en verklaringen kopijen bekomt in het kader van de rechten van de verdediging.”.

Hij meent ook dat “wanneer de autoriteiten wat laks omgaan met documenten daarvan moet verzoeker geen nadelige gevolgen hebben”.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat documenten bij te brengen tot staving van zijn relaas alhoewel hij daartoe wel in staat moet zijn. Zo verklaarde hij immers schriftelijk klacht te hebben ingediend bij alle parketten (zie verhoorverslag van 21 april 2008, p. 12).

Verzoeker beperkt zich bovendien tot loze beweringen met betrekking tot het rechtstelsel van Ingoesjetie.

De Raad benadrukt ten slotte dat verzoeker de verantwoordelijkheid draagt voor de documenten die hij voorlegt.

De bestreden beslissing stelt terecht dat, aangezien de convocaties die verzoeker en zijn broer neerleggen uitgaan van dezelfde instantie op nagenoeg dezelfde data, er kan verwacht worden dat deze convocaties enigszins éénvormig zijn. Het feit dat ze echter grote verschillen vertonen, maakt dat ze onvoldoende garanties bieden op het vlak van de authenticiteit.

3.4. De motivering vervolgt:

“U slaagde er immers ook aan de hand van uw verklaringen niet in om uw problemen aannemelijk te maken.

Zo werden na grondig onderzoek van uw dossier een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen zowel de onderlinge verklaringen die u en uw broer Ahmed aflegden, als tussen de verklaringen die u en uw echtgenote aflegden voor het Commissariaat-generaal.

Eerst en vooral, wat uw convocaties betreft, verklaarde uw echtgenote in verband met de convocaties die u toegestuurd zou gekregen hebben dat u de eerste zou ontvangen hebben in 2006 (CGVS Zarema p.5), terwijl u zelf stelde dat u uw eerste convocatie reeds in 2004 toegestuurd kreeg (CGVS p.5).

Aangaande uw medische verzorging in 2004 beweerde uw echtgenote expliciet dat u na uw vrijlating niet naar het ziekenhuis bent geweest. Zij zou gehoord hebben dat u er toch niet ontvangen zou worden en dat u er zelf ook niet eens naartoe wilde (CGVS Zarema p.6). Zij benadrukte deze uitspraak zelfs nog, zeggende dat zij dit wel heel goed weet omdat ze u daarna nog thuis verzorgden (CGVS Zarema p.6). Uit uw eigen verklaringen blijkt echter dat u wel degelijk in het ziekenhuis bent geweest in Nazran na uw vrijlating, maar dat men u daar niet wilde verzorgen (CGVS p.11).

Vervolgens, wat uw tewerkstelling in de koranschool in Nasyrkort betreft, verklaarde uw broer Ahmed dat er behalve hij en u nog twee andere mensen werkten, met name Yerloyev Batir en Yerloyev Musa (CGVS Ahmed p.11). U stelde echter dat de namen van de twee andere medewerkers Gazgireyev Musa en Yevloyev Batir waren (CGVS p.8). Rekening houdend met het feit dat de licht afwijkende schrijfwijze van de naam “Yevloyev” te wijten zou kunnen zijn aan een misverstand dat is opgetreden tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal, kan de tegenstrijdigheid betreffende het feit dat u behalve deze naam nog een tweede totaal verschillende familienaam noemde voor de andere werknemer, namelijk Gazgireyev, aan de hand van deze uitleg echter niet verklaard worden.

Verder, op de vraag of uw broer Ahmed nog problemen ondervond na 2004, haalde u het incident aan in 2005 waarbij mensen binnenvielen op de binnenplaats en iedereen geslagen werd. U zou toen niet aanwezig geweest zijn, maar Ahmeds echtgenote zou toen geslagen geweest zijn en een miskraam gekregen hebben (CGVS p.7). U verklaarde dat uw broer bij deze inval niet werd meegenomen, maar dat hij wel werd geslagen (CGVS p.7). Uw broer Ahmed daarentegen vertelde aangaande dit incident in 2005 dat men toen langskwam en naar jullie beiden vroeg. Hij zou op dat moment zelf echter niet thuis geweest zijn. Volgens zijn verklaringen waren jullie toen immers samen bij Koulagov voor het gebed (CGVS Ahmed p.9). De miskraam die zijn echtgenote onderging als resultaat van de slagen die haar werden toegebracht, plaatsten zowel Ahmed als zijn echtgenote Zarema Kharcieva (OV 6.150.084) in het jaar 2007, als gevolg van het incident op 23 februari 2007 (CGVS Ahmed p.3 en CGVS Zarema Kharcieva p.5) en dus niet in 2005.

Tenslotte, inzake uw vrijlating op 24 februari 2007, verklaarde uw broer Ahmed dat hij niet wist waar u was op het moment dat hij werd vrijgelaten. Hij verklaarde namelijk dat hij na 24 uur detentie in de koffer van een wagen werd gezet en werd meegenomen naar een bos. Uit de schriftelijke verklaringen die hij neerlegde, blijkt verder dat hij in het bos moest wandelen met een zwaar object in zijn handen, waarvan hij dacht dat het een bom was. Uiteindelijk nam men het zwaar object terug af en moest hij terug in de koffer van de wagen plaatsnemen (zie

*schriftelijke verklaring Ahmed in het administratief dossier). Hij verklaarde verder dat hij daarna in een andere wagen werd overgeplaatst, waar iemand in het Ingoesj zou gezegd hebben dat de zak van zijn hoofd genomen mocht worden. Hij zou toen pas gezien hebben dat u naast hem zat en dat Abu achter het stuur zat (CGVS Ahmed dd 3/6/2008, p.3). Uit de verklaringen die u zelf aflegde, kan echter duidelijk afgeleid worden dat u op hetzelfde moment als uw broer werd vrijgelaten en dat jullie samen in een wagen werden gezet. Daarna zou men jullie hebben overgeplaatst in een andere wagen ("De volgende dag tegen 4-5 uur 's avonds, **samen met mijn broer**. Onze handen waren geboeid en er zat een zak over ons hoofd. **We** werden in een wagen gezet, dan overgeplaatst in een andere wagen..."). U maakte verder geen gewag van het feit dat uw broer moest uitstappen in een bos en een zwaar object kreeg toegestopt. U verklaarde vervolgens dat een persoon u in de tweede wagen in het Ingoesj zou hebben gezegd dat jullie de zak van jullie hoofd konden nemen en dat u Abu toen achter het stuur zag zitten (CGVS p.12).*

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt door het geheel van bovenstaande tegenstrijdigheden ernstig in het gedrang."

3.5. Aangaande de eerste tegenstrijdigheid, beweert verzoeker dat zijn echtgenote -zoals hij verklaarde dat de eerste convocatie toekwam in 2004.

Over de tweede tegenstrijdigheid, stelt verzoeker dat hij -zoals zijn echtgenote- verklaarde dat hij niet naar het ziekenhuis is geweest omdat hij er toch niet zou geholpen worden.

Aangaande de derde tegenstrijdigheid, verklaart verzoeker dat "*bepaalde namen worden verschillend vermeld of uitgesproken omdat het om personen van dezelfde clan gaat.*"

Over de vierde tegenstrijdigheid, verklaart verzoeker dat zijn schoonzus een miskraam had in 2007.

Aangaande de vijfde tegenstrijdigheid, stelt verzoeker dat "*het is niet omdat verzoeker niet over wandelen met het gewicht heeft gesproken dat men zou kunnen spreken van tegenstrijdigheid.*"

3.6. De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier, en verzoeker er niet in slaagt ze te verklaren of te weerleggen.

Verzoekers echtgenote verklaarde immers wel degelijk dat de eerste convocaties toekwamen in 2006 (zie verhoorverslag van 21 april 2008, p. 5).

Verzoeker verklaarde immers wel degelijk dat hij naar het ziekenhuis werd gebracht (zie verhoorverslag van 21 april 2008, p. 10-11).

Verzoeker en zijn broer gaven immers een totaal verschillende naam op voor één van hun beweerde collega's in de koranschool, zonder daarbij te vermelden dat deze naam misschien anders "*vermeld of uitgesproken*" wordt (zie verhoorverslag van 21 april 2008, p. 8; zie verhoorverslag van 3 juni 2008 verzoekers broer, p. 11).

Verzoeker plaatste de miskraam van zijn schoonzus immers in 2005 (zie verhoorverslag van 21 april 2008, p. 7).

De verklaringen van verzoeker en zijn broer vertonen immers meer tegenstrijdigheden dan louter degene over het wandelen van verzoekers broer met een gewicht, die alle steun vinden in het administratief dossier.

Deze tegenstrijdigheden betreffen kernelementen van verzoekers asielrelaas, zodat er aan dit relaas dan ook geen geloof kan worden gehecht.

3.7. De motivering stelt verder:

"Verder dienen nog enkele onlogische elementen opgemerkt te worden binnen uw verklaringen, die uw algehele geloofwaardigheid verder ondergraven.

Zo is het eerst en vooral eigenaardig dat u het adres niet eens kende van de koranschool waar u gedurende een tiental jaren tewerkgesteld was en waar u nota bene gedurende een zevental jaren zelfs de functie van directeur bekleedde.

Verder strookt het allerm minst met de door u aangehaalde ernst van uw vrees voor vervolging dat u nog een jaar wachtte om het land te verlaten na het laatste incident op 23 februari 2007.

Bovendien zou u gedurende gans deze periode zonder Russisch paspoort in Ingoesjetië verbleven hebben.

Volgens uw verklaringen had men dit paspoort immers tijdens laatstvernoemd incident in februari 2007 van u afgenomen (CGVS p.7). In verband met het niet kunnen voorleggen van dit paspoort dient gezegd te worden dat de ondersteuning van uw asielrelaas met uw Russisch paspoort niet enkel van belang is voor de beoordeling van uw identiteit, maar ook voor de beoordeling van de waarachtigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en de beoordeling van de reële mogelijkheid tot vestiging in de Russische Federatie. Het niet voorleggen van uw Russisch paspoort brengt uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang. Door het ontbreken van dit Russisch paspoort kan er immers geen uitsluitel gegeven worden over waar u binnen de Russische Federatie uw laatste registratieadres heeft gehad, wat normaal gezien in het paspoort vermeld staat, of waar u voor uw vertrek naar België verbleven heeft.”

3.8. De Raad stelt vast dat verzoeker dit deel van de motivering van de bestreden beslissing niet betwist. De Raad schaart zich achter deze motieven en maakt ze tot de zijne. Deze motieven voegen zich bij hoger vermeld besluit van ongeloofwaardigheid.

3.9. De motivering vervolgt:

“Daarnaast dient nog opgemerkt te worden dat u verklaarde Ingoesjetië verlaten te hebben toen u vernam dat uw huis in Nazran beschoten werd op 2 januari 2008.

Over deze beschieting kon u merkwaardig genoeg geen details verschaffen. Zo wist u niet door wie uw huis beschoten werd of hoe groot de schade juist was (CGVS p.13). U hebt ook geen poging meer ondernomen om meer informatie hieromtrent te weten te komen.

Vermits het wel degelijk uw eigen woning betrof en de beschieting ervan u er na een jaar uiteindelijk toe heeft aangezet om het land te verlaten, mag van u logischerwijze verwacht worden dat u zich over dit incident verder zou geïnformeerd hebben. Het uitblijven van enige poging hiertoe en uw gebrek aan interesse komt uw algehele geloofwaardigheid zeker niet ten goede.”

3.10. Verzoeker stelt dat hij *“kan niet veel vertellen over het beschieten van de woning omdat hij daar niet meer woonde en uit angst spoedig het land heeft verlaten”*.

3.11. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat een verklaring te geven voor zijn nalaten zich te informeren over deze beschieting.

3.12. De motivering eindigt als volgt:

“De overige door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag, met name uw huwelijksakte, het binnenlands paspoort van uw echtgenote, de geboorteaktes van uw dochters Samira en Khadizha en het diploma van u en uw echtgenote bevatten louter persoonsgegevens en kunnen voorgaande conclusie bijgevolg niet wijzigen.

De lijsten met foto's van gekidnapte personen tussen 2002 en 2008 kunnen voorgaande appreciatie evenmin wijzigen. Uit uw verklaringen blijkt dat deze lijst met foto's door een kennis van u in België tegen betaling werd afgeprint van het internet (CGVS p.3). De omstandigheden van de verdwijning van deze personen staat op deze lijst nergens vermeld. Bijgevolg vertoont dit document dan ook geen duidelijke link met uw problemen. Bovendien dient gewezen te worden op de geringe bewijswaarde van dit document, aangezien het slechts een kopie betreft waarin enkele schrijffouten werden opgemerkt, en het document niet voorzien is van enige bronvermelding.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, Beshtoyeva Zarema (OV 6.204.862) en van uw broer Ahmed Mutsolgov (OV 6.150.084) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

3.13. De Raad stelt vast dat verzoeker dit deel van de motivering van de bestreden beslissing onbetwist laat.

3.14. In acht genomen wat voorafgaat, meent de Raad dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien “*de problemen in Ingoesjetië voor iedereen bekend zijn*”.

4.2. De Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan, maar dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Verzoekers verklaring dat “*de problemen in Ingoesjetië voor iedereen bekend zijn*” is hiertoe onvoldoende.

De Raad beschikt zelf over geen aanwijzingen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou rechtvaardigen.

5. Verzoeker stelt nog dat zijn dossier zeer onvolledig of gebrekkig werd onderzocht door de Commissaris-generaal, maar werkt deze stelling geenszins uit.

6. Waar hij een schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408, X; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852, X). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 januari 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.